

УДК 821.112.2-312.4
Ф64

Серія «Художня література»

Опубліковано за сприяння
AVA international GmbH, Germany (www.ava-international.de)

Перекладено за виданням:
Fitzek, Sebastian. Passagier 23 : psychothriller / Sebastian Fitzek. —
München : Droemer, 2014. — 432 S.

Переклад з німецької Альони Куйбіди

Дизайнер обкладинки Світлана Кривошеї

Веб-сайт автора www.sebastianfitzek.de

Фітцек С.

Ф64 Пасажир № 23 / Себастьян Фітцек ; пер. з нім. А. Куйбіди. —
Х. : Віват, 2023. — 384 с. — (Серія «Художня література», ISBN
978-966-942-826-4).

ISBN 978-617-17-0230-1 (укр.)

ISBN 978-3-426-19919-0 (нім.)

Дія психологічного детективу «Пасажир № 23» відбувається у відкритому морі — місці, що ніби створене для досконалого злочину. Дружина та син детектива Мартіна Шварца вирушили в круїз на лайнері й зникли. П'ять років по тому невідома жінка, пасажирка того самого судна, повідомляє, що знає дещо про його сина, який, можливо, залишився живий. Мартін вирушає в подорож як агент під прикриттям і дізнається, що на круїзних лайнерах щороку зникають двадцять три людини. І серед них — маленька дівчинка, яка сцезла на тому самому лайнері й знову з'явилася. З іграшкою його сина в руках...

Для шанувальників якісних детективів із непередбачуваним фіналом.

УДК 821.112.2-312.4

ISBN 978-966-942-826-4 (серія)
ISBN 978-617-17-0230-1 (укр.)
ISBN 978-3-426-19919-0 (нім.)

© Verlagsgruppe Droemer Knauer GmbH &
Co. KG., Munich, Germany, 2014
© ТОВ «Видавництво "Віват"», видання
українською мовою, 2023

Пролог

Людська кров:

— 44 відсотки гематокриту;

— 55 відсотків плазми.

І стовідсоткове свинство, коли вона розхлюпується
з артерії, що пульсує, по всій кімнаті.

Доктор, як йому подобалося себе називати, попри те що він не захистив докторської дисертації, витер чоло тильним боком долоні. Він лише розмазав бризки крові, і це, певно, було доволі гидко, але принаймні кров тепер не могла потрапити йому в очі, як це сталося тогоріч; тоді він зупиняв кров повії, і шість тижнів по тому його не полишав страх, що він підхопив СНІД, гепатит С чи ще якусь гидоту.

Його дратувало, коли щось ішло не так. Коли був неправильно дозований анестетик. Або коли *обраний* в останню мить починав нервуватися й висмикував із вени катетер.
— Не треба... будь ласка, ні, — жевонів його *клієнт*.

Доктор був схильний вживати саме це слово. «Обраний» звучало надто піднесено, а «пацієнт» — узагалі недоречно, позаяк з-поміж тих, із ким він мав справу, було дуже мало справді хворих. Ось і цей хлопець на операційному столі — він цілком здоровий, попри те що наразі має такий вигляд, ніби його підключили до високовольтної лінії електропередачі.

Темношкірий атлет пускав очі під лоба, у нього ротом ішла піна, він вигинався, марно намагаючись розірвати пута, що утримували його лежма. Це був добре тренований двадцятичотирирічний спортсмен. І який сенс у тих виснажливих тренуваннях, яким він присвятив не один рік, коли зараз його венами струменить наркотик? Анестезії,

звісно, замало для цілковитого відключення, адже введення препарату було припинено, утім задосить для того, щоб доктор, по тому як минув найважчий напад, міг без зусиль перекласти хлопця на каталку. Кров більше не вихлюпувалася: він її зупинив, вчасно наклавши джгут.

— Тихо, тссс, спокійно...

Доктор поклав руку хлопцеві на чоло. Воно пашіло від жару, і краплі поту блищали у світлі галогенної лампи.

— Що це з вами?

Клієнт відкрив рота — його очі були сповнені жаху, — і доктор ледве зміг почути його слова:

— Я... не... хочу... поми...

— Але ж ми з вами домовилися, — заспокійливо усміхнувся доктор. — Уже все готово. Тож не надумайте відступити за мить до ідеальної смерті.

Він озирнувся на прочинені двері, що вели до сусідньої кімнати, глянув на столик зі скальпелями та хірургічною циркулярною пилкою, яка вже була ввімкнена в розетку.

— Вам щось незрозуміло? Я чогось не пояснив? — зітхнув доктор.

Звісно, пояснив. І пояснював не одну годину. Раз, потім ще і ще, проте цей телепень, мабуть, так нічого й не второпавав.

— Звісно, буде дуже прикро. Утім, лише так я можу змусити вас померти. Іншого способу я не знаю.

Легкоатлет хлипав. Він зробив був спробу звільнитися з міцних пут, що зв'язували його руки та ноги, але вже не таку енергійну, як раніше.

Доктор вдоволено зауважив, що наркоз нарешті почав діяти. Ще трішки — і можна починати.

— Не проблема, я міг би все це припинити, — мовив він, усе ще тримаючи руку на чолі спортсмена. Другою

рукою він поправив стерильну маску. — Але в такому разі ви до кінця своїх днів житимете у страху і долатимете біль. Нестерпний біль.

Темношкірий хлопець покліпав очима, дивлячись на доктора, і поволі стихив дихання.

— Я ж показував вам і світлини, і відео. Казав про штопор і половину ока. Хіба ви хочете, щоб із вами таке сталося?

— Хм-гм-гм, — промимрив клієнт так, наче намагався виштовхнути з рота кляп. Але вже за мить м'язи на його обличчі розслабилися й дихання стало поверховим.

— Гадаю, це означає «ні», — мовив доктор і відтиснув на каталці гальма, щоб перевезти клієнта до сусіднього приміщення.

До операційної.

За сорок п'ять хвилин по тому першу й найважливішу частину «лікування» клієнта було завершено. Доктор уже зняв латексні рукавички і стерильну маску, а одноразовий зелений халат, що зав'язувався на спині на кшталт гамівної сорочки, викинув у смітник. Однак у смокінгу та темних шкіряних лакованих черевиках, у які він щойно перевзувся, доктор почувався розрядженим, не так, як досі в халаті, шапочці, масці й рукавичках.

Розрядженим і напідпитку.

Він уже не пам'ятав, відколи це триває. Але після кожного вдалого «лікування» він дозволяв собі зробити ковток алкоголю. Або десять, як от щойно. Дідько, треба покласти цьому край. Він ніколи не пив до операції, а лише після. Менше з тим... Оковита зробила його легковажнішим.

У голові зародилися абсурдні думки, як-от: «А чи не прихопити ногу із собою?»

Хихикнувши, він поглянув на годинник: тридцять три хвилини на дев'яту. Тож треба квапитися, щоб не прогавити головної страви, бо на закуску він уже спізнився. Однак, перш ніж насолоджуватися смаженою цесаркою, яка була сьогодні в меню, йому слід спочатку утилізувати біологічні відходи — ампули з консервованою кров'ю, що так і не знадобилися, та праву гомілку, яку він під час своєї бездоганної роботи відтяв по самісіньке коліно.

Гомілку доктор засунув у пластиковий екопакет. Вона була така важка, що, вийшовши на сходовий майданчик, йому довелося змінити руку.

Доктор відчував, що сп'янів, але не настільки, щоб не усвідомлювати, що у тверезому стані йому ніколи не спало би на думку відкрито тягати із собою частини тіла, замість того щоб просто викинути їх в установку для спалювання сміття. Але він так розгнівався на свого клієнта, що не зміг відмовити собі в задоволенні й ризикнув. Та й ризик був невеликий. Геть малий.

Передавали штормове попередження. Якщо він міне заплутані переходи, по тому — вузьку шахту, якою можна пересуватися лиш зігнувшись, і коридором із жовтими вентиляційними трубами дістанеться вантажного ліфта, то вже на палубі достеменно йому не трапиться ані душі.

Окрім того, жодна з камер відеоспостереження не фіксувала місця, яке він вибрав для утилізації відходів.

Можливо, я п'яненкокий, але сповна розуму.

Нарешті він дістався останнього відтинку шляху — майданчика угорі на сходах, якими ремонтна бригада користувалася — якщо взагалі користувалася — лише раз на місяць, і потягнув за ручку важкі двері з ілюмінатором.

Ураз в обличчя вдарив дуже сильний вітер, і в нього нараз виникло відчуття, ніби він нашттовхнувся на стіну, яку слід подолати, перш ніж він опиниться на палубі.

На свіжому повітрі в нього різко впав тиск і йому стало зле. Але він швидко оговтався, а солоне повітря додало сили.

Тепер він, ідучи, похитувався не через алкоголь, а через сильні хвилі на морі. Похитування всередині «Султана морів» відчувалося не так сильно завдяки стабілізаторам.

Широко ступаючи, він попрямував дерев'яним настилом, невдовзі опинившись на палубі вісім із половиною — проміжному майданчику, що існував тут хіба що для окраси. Здалеку кормова частина круїзного лайнера могла здатися більш вишуканою, ніж вона була насправді, своєю формою нагадуючи спойлер спортивного автомобіля.

Діставшись найдалшого краю лівого борту корми, доктор перехилився через поруччя й задивився на освітлювані прожекторами гори піни, які залишав позаду себе круїзний лайнер. Під ним вирував Індійський океан.

Насправді йому хотілося голосно продекламувати щось на кшталт «Hasta la vista, Baby¹» або «Буду готовий, коли будете готові ви», але веселощі були б недоречні, тому, широко розмахнувшись, він мовчки пожбурир пакет із гомілкою спортсмена за борт.

«У теорії це уявлялося краще», — подумав він, чимдалі більше тверезіючи.

Вітер був такий сильний, що він не міг чути легкого сплеску, з яким гомілка впала у хвилі океану з висоти п'ятдесяти метрів. Зате добре почув голос за спиною:

— І що ви тут робите?

¹ «До зустрічі, дитинко» (ісп.). (Тут і далі прим. пер.)

Він обернувся.

Особа, яка перелякала його на смерть, була, дякувати Богу, не дорослим співробітником лайнера чи працівником служби безпеки, а малою дівчинкою, не старшою за ту, яку він два роки тому «лікував» разом із усією її родиною біля західного узбережжя Африки. Вона сиділа, підібгавши під себе ноги, поряд із кондиціонером або, може, якимось іншим устаткуванням — доктор не так добре розумівся на техніці, як на ножах.

Позаяк дівчинка була зовсім маленька, а палуба не освітлювалася, він її просто не помітив. Навіть зараз, коли доктор пильно вдивлявся в темряву, він міг бачити лише нечіткі контури дитячої постаті.

— Я годую рибок, — відповів він, утішаючись тим, що зміг вимовити це спокійно, не хвилюючись. У дівчинці він не бачив для себе жодної фізичної загрози, утім свідки йому були не потрібні.

— Вам зле? — спитала дитина.

На ній була світла спідничка, темні колготки і спортивна куртка з каптуром. Для безпеки вона надягла червоний рятувальний жилет — такі жилети лежали в шафі у кожній каюті.

Мила дівчинка.

— Ні, — відповів він і посміхнувся. — Мені добре. Як же тебе звати?

Поступово його очі звикли до темряви. У дівчинки волосся спадало на плечі, вона була трохи капловуха, що аж ніяк її не псувало. Навпаки. Він міг би заприсягтися, що вдень у ній можна було б упізнати привабливу молоду жінку, на яку вона колись перетвориться.

— Мене звуть Анук Ламар.

— Анук? Це французька зменшувальна форма від імені Анна, еге ж?

Дівчинка усміхнулася.

— О, ви це знаєте?

— Я багато чого знаю.

— Овва! Тоді, можливо, ви знаєте, чому я сиджу тут?

Її зухвалий голосок лунав дуже чутно, адже вона намагалася перекричати вітер.

— Ти малюєш море, — здогадався доктор.

Вона притиснула до грудей альбом для малювання й коробку з фарбами. А потім довірливо усміхнулася:

— Неважко було здогадатися. А що ви знаєте ще?

— Що тобі тут нема чого робити й що ти давно мала б бути в ліжку. Де твої батьки?

Дівчинка зітхнула:

— Батько вже давно помер. А мама вечорами часто залишає мене в каюті саму. Де вона зараз, я не знаю.

— І тобі нудно самій?

Дівчинка кивнула.

— Вона завжди дуже пізно повертається, і тоді від неї смердить. — І, подумавши, додала: — Смердить тютюном і алкоголем. А ще вона хропе.

Доктор не стримався й розсміявся:

— Таке трапляється з дорослими.

Послухала б ти, як хроплю я.

Він показав на її альбом:

— Ти й сьогодні щось намалювала?

— Ні, — похитала вона головою. — Учора на небі було багато зірок, а сьогодні цілковита темрява.

— Та ще й холодно, — погодився доктор. — Як ти гадаєш, чи не час нам пошукати твою маму?